

Akibet

– Mahmut Uzun · 01 Haziran 2022

AKIBET

Damağımda kan vardı dün, kekremsi, ılık.
Damarlarımda zamanın kendisi akardı.
Gördüğüm her saray bir viraneydi ve yıkık.
Firavun, Nemrut sanki camlarından bakardı.

Nice ihtişamlar bilirdim günahkâr, fasık.
Sanırsın cümlesi zebercedden taç takardı.
Bir tespihti mekan ve manzaralar karmaşık.
Kibir üçü beş, beşi on ve onu kırk sayardı.

Ah doğru cübbesi giymiş yalan, ah münafık.
Ağuyu bal belletip zihnimize katardı.
Bilemezdik hangi söz ak, hangisi karanlık.
Cehalet dağ gibiydi, boyumuzu aşardı.

Örtülüydü dünyanın sinsi yüzü, sırnaşık.
Libasları allı pullu, nice göz boyardı.
Ömürler istiflese kursağına birazcık
Doymak bilmez, hemen diğerlerini arardı.

Neredendi bu felsefe? Şekilsiz, sapık.
Sireti belirsiz, suretinden kir damlardı.
Dillere pelesenk olmuş söylevi, ufacık.
Sanırsın dünyaya yön veren bu zırvalardı.

Elbet gelir o gün, umutla korku ardışık!
Mümin kalpler bilir! Şerler gizli hayırlardı.
Hakk'ın vaadettiği akıbette parlak ışık!
Işığa giden yolda rehber evliyaldı...

Mahmut UZUN